

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XIII. Iac. Sadol. Episc. Carpent. Laurent. Granæ Signiæ, & Mario Aligero,
Rheatis Episcopis, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

Quae vetus coniunctio plena iucundissima libertatis etiam nunc,
 quod potest, in literis redeat. Phædri inscriptionem, quem
 modo ad te misit, gratam tibi esse gaudeo vehementer. Gratiarum
 ad honorem respuo, meum enim fuit relinquere aliquid monu-
 mentum amicitiae nostrae, meique summi & perpetui erga te a-
 more: idque nisi fecissem, magis agrestis, quam cum id feci,
 officiosus debeo existimari. Sed tu agis mecum liberaliter, cum
 de his gratias agis, quae a me praetermissi salvo officio non pos-
 sunt. Illud magis expecto a te, ut quando ego tantum tuo iudi-
 cio tribuo, quantum certe paucissimum, ita legas librum, at-
 que expendas, ut quoad eius fieri poterit, nihil obrectatione
 dignum in eo relinquatur. Quod tuo imprimis acumine, & ca-
 ram certum praestanti scientia de quibus in libro agitur, me asse-
 qui posse confido. Quod mihi extremis tuis literis gratularis,
 quod dignum & benemeritum successorem mihi delegerim, id
 enim ego feci bono (ut videbar) consilio adductus: tamen actio-
 nes meas tibi probari mirabiliter letor. Etenim tunc maxime
 nostris operibus delectamur, cum ea ab optimo quoque laudari
 intelligimus. Vinam Deus nostra consilia fortunet. Nos certe
 id spectamus, ut in ipso amore nostro & iudicio, maiores tamen
 virtutis partes, quam consanguinitatis existerent. Sed haec haec
 meo. Ego & sat recte, ut nunc est, me habeo: & tibi semper rectif-
 simus esse cupio: petoque a te ut tibi certo persuadeas, te à me con-
 stanter & singulariter diligi. Vale. IV. Calend. Aprilis, M. D.
 XXXVI. Carpent.

XIII.

IAC. SADOL. EPISC. CARPENT.

*Laurent. Grana Signina, & Mario Aligero, Rheatis
 Episcopis, S. P. D.*

Quae digestus à vobis, Romam versus iter facerem: eo que
 itinere assidue ob animum vestra mihi virtus atque huma-
 nitas esse perlata: simul ut urbem attingi, paululumque orij mihi
 datum est, nihil habui antiquius, quam ad vos scribere, & facere
 vos de mea omni voluntate certiores. Verè enim dicam, cum ve-
 nissimam Bononiam, ac multa antea ipse de benevolentia in me
 vestra esse mihi pollicitus: re tamen ipsa expertus sum, supera-
 ram etiam opinionem meam vestris officiis: nihilque esse a vo-
 bis pretermittendum, quod vel hospitii & peregrinanti officiosus
 homo, vel amicissimus amicissimò praestare posset. Itaque illo
 primo occurtū congressuque vestro, omnis ea maestitia quae ani-
 mam meum obfederat, probe depulsa est. Cum enim subinui-
 tus,

rus; & contra animi sententiam iter illud suscepissim, pietatem
 atque officium in eo, non vllum meum commodum se curat, et
 constanter id faciebam, quod recti consilij nequaquam me per-
 niterebat: tamen infidebat in animo quidam dolor, quod fuit
 meis, atque ea tranquillitate vite, quam ego maximè exopto-
 moque, vacare me aliquandiu necesse esse intelligebam. Inca-
 igitur in eos, qui & primi, & precipue illa me curare leuare por-
 runt. In vestris enim vultibus, vestrisque sermonibus plenissimè
 officii, suauitatis, benevolentie, tunc primum conueniens
 dique & perspexi, quod fidelis amicitia est proprium, mei nomi-
 nis charitatem nequaquam apud vos ex diuturna absentia me
 imminutam fuisse. Quo quid mihi potuit accidere optatum: E-
 enim alter vestrum vetusta mihi familiaritate, alter recentè et
 copulatus: tamen eandem propè vim habet nature bonitas
 noua amicitia conglutinanda, quam fides in vetere conferua-
 da. Firmè enim ad summum celeriter peruenit, quod firmè
 validis radicibus est nixum. Quo in genere virtus magnas partes
 obtinet. Quae cum excellat in ambobus vobis, in me autem
 pso non tam expressa illa quidem, quam quibusdam quasi licet
 mentis sit inchoata: quid mirum si & tu, optime ac doctissimè
 Grana, perpetuò me constanterque dilexisti: & tu Martianus
 sine vi dum de facie cognitum, amare tamen cepisti: Quae
 quam huius quidem amoris erga me, omnisque officij quod mi-
 hi tribuistis; causa in vestra singulari humanitate polita est. De
 qua habeo vobis magnam gratiam: neque reculo, nisi patri-
 bus benevolentia respondero, quin me ex hominum non est
 numero iudicetis. Respondebo enim certè, neque patiar me
 in amicitia officio a quoquam vinciri: cum id praesertim non tam
 in rebus atque factis, quae plerumque fortuna & occasio sunt,
 quam in fideli & beneuola voluntate sit positum. Quae nunquam
 vobis a me deerit, neque vlla vnquam efficiet dies, vt tallium &
 virorum & amicorum memoria apud animū meum obsoleat.
 Atque huius promissi animiq; mei quo benevolentiam meam
 vobis dedo dicoq; has literas volui esse testes: vt intelligeretis,
 quae studia in me contrulstis, ea longè mihi gratissima acciden-
 Reliquum est, vt vos rogem (id quod minimè videmini esse
 gandi, sed tamen id more & consuetudine faciendum est) vt pro-
 pitium erga me amorem conferuetis, plurimamq; meis vobis
 Sfortie nostro legato amplissimo nuntietis salutem: gratiasque
 illi agatis, quod ab eo & humanissimè acceptus, & hospitaliter
 illius donis, quibus me opipare muneratus est, edoctusque
 sum, meum illi aduentum & gratum & iucundum ex-
 tisse. Valet. V. L. Nouembris, M. D.
 XXXVI. Ex Vrbe.